

67. Охлювъ.

Охлювътъ пълзи съ корема си по земята, като сичкитѣ влекоходны животны. Но ей по какво той не прилича на влекоходнитѣ животны, нито на млѣкопитающитѣ нито на рыбитѣ, нито на птицитѣ: той носи на гърба си къщичката си. Съкый е виждалъ охлювъ и знае че на охлюва има засукана черупка, обърнѣта съ устата на долу. Въ тѣзи черупка, която е направена отъ варѣ като черупката на ейцата, и която са уголѣмѣва наедно съ рѣста на охлюва, охлюва са крые, кога види най-малка опасностъ, както съселятъ въ дупката си. Тѣй природата запазва слабото животно; тя не кара охлюва да си прави самичакъ жилище: жилището на охлюва са евѣва готово наедно съсъ охлюва. Младечкыйтъ охлювъ, който е излѣзълъ отъ ейцето, що го е снела майка му въ земята, е толкози слабъ, щото умира отъ най-малко побутванье; новороденното охлювче най-напрѣдъ изѣда черупката на туй ейце, отъ което е излѣзло на Божія свѣтъ. Порасналыйтъ охлювъ са издава изъ черупката си да пълзи за да си търси храна само въ хладнитѣ и дъждовны дни лѣтѣ; охлювътъ обыча влажността и отъ горещината са крые въ сѣнката, на сушата не трае. Езыкътъ на охлюва е нареденъ съ кукички, съ него той си хваща храната, този охлювъ, що са вѣди по нашитѣ мѣста са храни съ листе отъ млади растенія и съ ягоды или бубонкы, които твърдѣ много ѣде, и тѣй направва намъ голѣма повреда, ако са завѣди въ градинитѣ или въ ограднитѣ ни. Зло щѣше да е за градинитѣ и ограднитѣ ни, ако да немаше жебы; тѣзи животны неуморно ходѣтъ да ловѣтъ охлювы; птичетата и тѣ имъ